

Така починалъ жадниятъ Киримъ въ пустинята при своето злато. Львоветѣ му изяли месото, а горѣщиятъ пѣсъкъ му засипалъ коститѣ.

НОЕМВРИ.

Тъмнѣятъ небесата,
Полето пожълтя;
Увѣхнаха въ гората
Прѣкраснитѣ цвѣтя.

И птичкитѣ не пѣятъ
А ситенъ дѣждъ вали;
Дѣбравитѣ нѣмѣятъ,
Потънали въ мъгли.

И слънцето засмѣно
Днесъ вече не блѣсти
А блѣдно, натъжено
Поглежда и трепти. . . .

Отвѣватъ вѣтроветѣ
Послѣднитѣ листа; —
Дѣчица, погледнете:
Пакъ дойде есенъта!

София—1903 г.

Вл. Блъсковъ.

